

Arrest

nr. 296 701 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 oktober 2020 en verzoekt op 30 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige om internationale bescherming. Op 21 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan de toenmalige voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, M.N., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 10 oktober 2005 in het dorp Saidkhel in het district Shakar Dara in de Afghaanse provincie Kabul. Daar groeide je als oudste zoon op bij je ouders, je grootmoeder, je twee broers en je drie zussen. Je ging er naar school en naar de madrassa, alsook hielp je af en toe je vader in de druiventuinen van de familie.

Je oom langs vaderszijde, A.J., werkte voor de voormalige Afghaanse overheid bij een speciale unit in de provincie Ghazni. Telkens als hij verlof had, kwam hij terug naar het huis in Saidkhel, hij woonde immers bij jullie in. Op een bepaald moment kwamen enkele dreigbrieven toe waarin werd aangemaand om het werk voor de overheid stop te zetten. Deze brieven werden echter niet als serieus beschouwd en jullie dachten dat het simpelweg propaganda kon zijn. Toen je oom een volgende keer op verlof kwam naar huis, wilde hij je vader vergezellen naar de druiventuinen. Hoewel je gezin de dreigbrieven niet werkelijk serieus nam, werd je oom toch gewaarschuwd om niet mee te gaan. A.J. sloeg dit advies in de wind en vervoegde je vader. Onderweg, vlakbij de druiventuinen, stopte je oom om nog even iets te halen in de winkel. Daar werd hij door enkele onbekende mensen neergeschoten. Je oom langs vaderszijde overleefde deze aanval niet. Volgend op de moord, begaf je vader zich naar het districtscentrum om er een klacht neer te leggen. Je vader werd echter zelf een tijd vastgehouden door de autoriteiten en in verdenking gesteld van de moord op zijn broer. Na een tussenkomst van de malik en de dorpsouderen, werd je vader weer vrijgelaten en keerde hij huiswaarts.

Twee dagen later vielen verschillende talibanleden je huis binnen. De taliban sprak met je vader, ze beschuldigden hem ervan informatie over de groepering te hebben doorgespeeld aan de overheid toen hij klacht ging neerleggen. Als resultaat werden twee talibs gedood en drie talibs gearresteerd. Je vader diende gestraft te worden en de taliban nam hem mee. In de momenten die hierop volgden, verloor jij het bewustzijn. Toen je weer wakker werd en je ogen opende, bevond je je in een ruimte met drie talibanleden. De groepering had ook jou meegenomen. Er werd je bevolen om niet te ontsnappen, anders zou je worden gedood. Gedurende vier of vijf dagen werd je door de taliban vastgehouden. Op een avond zaten de verschillende talibanleden in de kamer naast de jouwe samen, er werd besproken wat er zou gebeuren. Je ving op dat er iemand zou worden ingeschakeld voor een zelfmoordaanslag. Je wist niet of de taliban het over jou had, maar je werd erg bang. Diezelfde avond begaf je je naar het toilet. In deze ruimte, die met een gordijn werd afgesloten, bevond zich een gat in de muur. Je slaagde erin om ongemerkt stenen te verleggen en door het gat naar buiten te klauteren en je ontsnapte. Na een tiental minuten hadden de talibanleden door dat je verdwenen was en kwamen ze achter je aan. Je verstopte je in het hoge gras terwijl je hen bedreigingen hoorde roepen. Nadat de taliban de achtervolging had gestaakt, liep je gedurende ongeveer een halfuur in de richting van lichtbronnen verderop. Je kwam aan bij een weg en hield een vrachtwagen tegen. Je vertelde wat er was gebeurd en hoorde toen dat je je in de provincie Maidan Wardak bevond. De vrachtwagenchauffeur nam je mee naar de hoofdstad Kabul en toonde je waar je een auto naar jouw dorp kon nemen. Eenmaal terug in je dorp, wandelde je verder naar het huis van je maternale oom, dat dichterbij was gelegen. Je oom langs moederszijde lichtte je moeder in. Eenmaal je moeder was toegekomen, vertelde je alles wat er gebeurd was. Vervolgens besloot je moeder dat het beter zou zijn als je bij je maternale oom zou blijven, voor het geval de taliban zou terugkomen. De volgende dag wist je moeder te vertellen dat de taliban de vorige avond naar het huis was gekomen, op zoek naar jou. Je moeder achtte het ook bij je oom niet volstrekt veilig en je werd ondergebracht bij je tante. Eenmaal bij je tante vernam je dat de taliban na je vertrek ook bij je oom was langsgeslagen, andermaal op zoek naar jou. Er werd besloten dat het voor jou niet langer veilig was om in Afghanistan te blijven en dat je het land moest verlaten.

Diezelfde avond verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer vijf maanden onderweg. Vervolgens deed je op 30 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gestraft of gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je taskara, een foto van de taskara van je paternale oom, een kopie van de overlijdensakte van je paternale oom, een kopie van het document waarin het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse zaken de dood van je paternale oom bevestigd en verscheidene foto's van je paternale oom.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gestraft of gedood door de Taliban, nadat de groepering je eerder alreeds zou hebben vastgehouden ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten van je paternale voor de voormalige Afghaanse overheid (CGVS, p. 31). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene markante merkwaardigheden, alsook weet je geheel niet aannemelijk te maken dat je paternale ooit voor het voormalige Afghaanse leger actief zou zijn geweest, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou opgeworpen asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen dienen ernstige twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel van je paternale oom, namelijk dat hij ooit voor de voormalige Afghaanse overheid zou hebben gewerkt. Je slaagt er immers geheel niet in om deze vermeende werkactiviteiten of enige affiliatie wat je familie betreft met de vroege Afghaanse overheid enigszins aannemelijk te maken. Er dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat je erg weinig informatie weet weer te geven in dit verband. Zo kan je eigenlijk alreeds niet vertellen voor welke overheidsdienst of welke tak van de ANSF (Afghan National Security Forces) je paternale oom dan net zou hebben gewerkt, je geraakt in wezen niet verder dan de bewering dat hij voor een speciale unit in Ghazni werkzaam zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd om meer toelichting te geven bij deze zogenaamde speciale unit, kan je evenmin enige verduidelijking bieden. Er dient hierbij te worden vastgesteld dat je in wezen zelfs niet kan zeggen of je paternale oom – die steeds bij jou in je huis in Saidkhel zou hebben ingewoond en er zijn verloven doorbracht (CGVS, p. 21) – dan wel voor het leger, dan wel voor de politie zou hebben gewerkt. Je weet tevens niet of je oom ooit nog andere jobs heeft uitgeoefend of hoeveel zijn salaris net zou hebben bedragen (CGVS, p. 22). Op de vraag of je oom ooit enige training heeft moeten volgen, kan je slechts antwoorden dat hij op school zou hebben gestudeerd. Daarbij kan je niet zeggen of je oom ooit nog op andere plaatsen in Afghanistan actief zou zijn geweest, wat dan net zijn concrete taken zouden zijn geweest bij deze special unit en kan je evenmin weergeven wat je ooms rang zou zijn geweest (CGVS, p. 22, p. 24). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je oom, zeker omdat het werk van je oom in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je zogenaamde problemen en je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 13). Er kunnen bovendien toch enige vragen gesteld worden bij het zogenaamde gegeven dat je ook na je aankomst in België nooit verdere interesse zou hebben getoond in je ooms werkactiviteiten. Je oom langs vaderszijde zou immers omwille van zijn job om het leven zijn gebracht en jij zou omwille van de hieruit voortvloeiende zogenaamde problemen door je familie weggestuurd zijn uit Afghanistan, naar Europa zijn gereisd en in België asiel hebben aangevraagd. Vanuit deze optiek doet het enigszins eigenaardig aan

dat je, nadat je op de hoogte zou zijn gebracht dat je oom voor een speciale unit in Ghazni actief zou zijn geweest, nooit enige verdere informatie hebt trachten te bekomen en eigenlijk nooit enige verdere interesse hebt getoond om hierover meer te weten te komen (CGVS, p. 23). Dat je gedurende al die tijd nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, komt enigszins vreemd over.

Met betrekking tot de documenten betreffende jouw paternale die je hebt neergelegd – met name een foto van zijn taskara, een foto van een overlijdensakte, een foto van een brief vanwege het ministerie van binnenlandse zaken dat zijn overlijden zou bevestigen en verscheidene foto's waarop je oom te zien zou zijn (zie documenten toegevoegd in de groene farde van het administratief dossier) – dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. De door jou aangebrachte documenten betreffen bovendien slechts foto's van documenten, waardoor de inhoud makkelijk te manipuleren is en de authenticiteit van desbetreffende documenten dus niet kan worden nagegaan. Daarbij kan je in wezen niet aantonen dat de man die jij bestempelt als zijnde jouw paternale oom en die in deze documenten wordt opgevoerd, werkelijk jouw paternale oom is. Je kan immers geen foto's voorleggen waarop je samen te zien bent met de man die je als je oom bestempelt, het ontbreekt je volledig aan foto's in gezinsverband (CGVS, p. 16). Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Deze door jou neergelegde foto's kunnen met andere woorden op geen enkel manier jouw relaas enige kracht bijzetten.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het toch enigszins mag verbazen dat je tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde informatie omtrent je ooms vermeende werkactiviteiten, met name zijn rang, niet kan weergeven daar deze gegevens wel vermeld staan in een door jou voorgelegd document. In de kopie van het document waarin het voormalige Afghaanse Ministerie voor Binnenlandse Zaken de door van de persoon die jij als je oom benoemd bevestigt, wordt immers duidelijk gesteld dat hij actief zou zijn geweest als sergeant (zie document 3 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Je zou dit document alreeds kort na je aankomst in België hebben ontvangen en bovendien ben je geschoold, je kan zowel Pashtou als Dari lezen (CGVS, p. 9, p. 15). Je geeft daarenboven te kennen dat je de documenten zelf zou hebben gelezen (CGVS, p. 24). Vanuit deze optiek mag het eigenaardig worden genoemd dat je bijgevolg geheel niet weet dat je oom als sergeant zou hebben gewerkt, deze informatie wordt immers in de door jou gelezen documenten weergegeven. Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud verder naar wordt gevraagd, breng je naar voren dat je je documenten een of twee keer zou hebben gelezen, maar niet alles zou hebben begrepen. Dat je vervolgens nooit verdere uitleg of informatie zou hebben gevraagd, doet de wenkbrauwen fronsen. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan immers redelijkwijze van jou enige interesse worden verwacht. Indien jouw paternale oom werkelijk om het leven zou zijn gebracht omwille van zijn werkactiviteiten, jij en je vader daaropvolgend werkelijk door de taliban zouden zijn vervolgd en jij hierdoor werkelijk je land zou hebben moeten verlaten, kan toch enigszins worden verwacht dat je, wanneer je dan uiteindelijk enige informatie omtrent je ooms vermeende werkactiviteiten ontvangt, deze informatie ietwat aandachtiger onder de loep neemt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan jouw verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van jouw paternale oom voor de voormalige Afghaanse overheid. Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die zouden voortvloeien uit de zogenaamde werkactiviteiten van je paternale oom. Gezien het profiel van jouw oom reeds ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Bovendien worden je verklaringen omtrent de zogenaamde concrete problemen en de directe aanleiding voor je vlucht uit Afghanistan tevens gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor de geloofwaardigheid het door jou naar voren geschoven asielsrelaas verder onder druk komt te staan.

De door jou geschetste gang van zaken kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd en weet niet te overtuigen. Zo mag het toch om te beginnen toch enige verbazing heten dat de dreigbrieven die jouw gezin vanwege de taliban zou hebben ontvangen, geheel niet serieus werden genomen (CGVS, p. 16, p.

25). Dat dergelijke dreigbrieven, die je bovendien niet kan voorleggen, in de Afghaanse context die gekenmerkt werd door een langdurig conflict met de taliban die altijd een sterke aanwezigheid heeft gekend in het land, bij een gezin waarvan iemand voor de Afghaanse overheid zou hebben gestreden slechts zouden hebben geleid tot een dergelijk laconieke reactie, doet dan ook enigermate de wenkbrauwen fronsen. Bovendien oogt het enigszins merkwaardig dat ook je paternale oom dermate onverschillig zou hebben gereageerd wat betreft de vermeende bedreigingen aan zijn adres. Indien je oom langs vaderszijde werkelijk al lange tijd actief zou zijn geweest bij een speciale unit voor de Afghaanse overheid, kan moeilijk worden gevolgd dat hij de aanwezigheid van de taliban en bijhorende dreigementen in die mate zou onderschatten. Dient hierbij te worden opgemerkt dat het ietwat verbaast dat je aanvankelijk, wanneer het je rechtstreeks wordt gevraagd, nog beweert dat je niet weet of je oom wel zou zijn ingelicht geweest over het toekomen van de zogenaamde dreigbrieven, om later dan weer te vertellen dat jouw familie je oom wel degelijk over de vermeende dreigementen zou hebben verteld toen hij zich naar de druiventuin wilde begeven (CGVS, p. 25).

Eveneens merkwaardig is het vermeende gegeven dat je in wezen nooit meer aan je familieleden zou hebben gevraagd wat er zich nu net zou hebben voorgedaan op het moment dat jij door de taliban ontvoerd zou zijn geweest (CGVS, p. 26). Volgens jouw verklaringen zou je die bewuste avond het bewustzijn hebben verloren en pas zijn wakker geworden toen je je alreeds in Maidan Wardak bij de taliban zou hebben bevonden, waardoor je je niet kan herinneren op welke manier je zou zijn meegenomen. Je moeder zou echter wel alles hebben meegemaakt en wel alles hebben zien gebeuren. Dat jij dan vervolgens nooit meer aan je moeder zou hebben gevraagd hoe desbetreffende gebeurtenis net zou zijn verlopen, doet eigenaardig en in wezen weinig doorleefd aan. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je zelf alreeds deze ontbrekende elementen voor jezelf zou uitgeklaard willen zien indien je werkelijk een dermate intense gebeurtenis zou zijn overkomen, dan wel dat je in het kader van je asielaanvraag meer informatie zou hebben willen te weten komen. Wederom slaag je er moeilijk in te overtuigen.

Daarenboven kan ook je vermeende ontsnapping, nadat je dagenlang door de taliban zou zijn vastgehouden, moeilijk als geloofwaardig worden bestempeld. Dat je ongemerkt aan verscheidene gewapende talibanstrijders zou zijn kunnen ontsnappen, slechts gescheiden door een gordijn, is alreeds opmerkelijk te noemen. Voor je ontsnapping zou je bovendien nog stenen hebben moeten verleggen om een gat vrij te maken, waardoor het des te frappanter is dat een gewapende groep talibs niets van jouw ontsnappingspoging zou hebben gemerkt (CGVS, p. 27, p. 29). Dat deze gewapende talibanstrijders jou, een ongewapende tienerjongen, vlak na deze zogenaamde ontsnapping daarbij niet zouden hebben kunnen terugvinden terwijl zij duidelijk de overhand zouden hebben gehad in desbetreffende situatie is tevens twijfelachtig te noemen.

Ook de zogenaamd huidige verblijfssituatie waarin je gezinsleden in Afghanistan zich momenteel zouden bevinden, roept enige vraagtekens op. Je geeft te kennen dat je moeder, je broers en je zussen sinds jouw vertrek uit Afghanistan afwisselend zowel bij je maternale oom als bij je maternale tante wonen (CGVS, p. 7, p. 11). Daarbij weet je echter niet hoe lang of gedurende welke periodes je familieleden dan op welke plek wonen, deze verhuizingen zou je nooit met hen hebben besproken. Je voegt toe dat je moeder, je broers en je zussen niet meer in het huis in Saidkhel zouden wonen omdat de taliban hen telkens lastigviel als ze ernaartoe gingen, de taliban zou haar er bovendien ook fysiek hebben mishandeld (CGVS, p. 19). Men kan zich vooreerst alreeds de vraag stellen met welke reden je moeder dan alsnog klaarblijkelijk meermaals zou terugkeren naar het huis in Saidkhel, als ze er telkens op een negatieve manier te maken zou krijgen met de taliban. Het kadert niet bepaald in een logisch geheel dat je moeder zich dan nog naar je huis in je geboortedorp zou begeven indien ze er werkelijk belaagd zou worden door de taliban nadat haar familieleden alreeds door de groepering in het vizier zouden zijn genomen. Ook het zogenaamde feit dat je moeder, broers en zussen geregeld zouden wisselen van woonplaats en zich te voet zouden voortbewegen tussen je maternale oom enerzijds en je maternale tante anderzijds, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat je familieleden zich om de zoveel tijd alsnog te voet in de openheid zouden begeven, zich dus uiterst kwetsbaar zouden opstellen daar de taliban de controle uitoefent over het Afghaanse grondgebied en op deze manier daarenboven aldus makkelijk hun beide verblijfplaatsen zouden weggeven, kan moeilijk overtuigen. Dit klemmt des te meer daar je tevens beweert dat de taliban nooit meer naar het huis van je tante of je oom zou zijn gekomen (CGVS, p. 20, p. 31). Ook dit zogenaamde gegeven, dat de taliban nooit meer naar de huizen van de familieleden zou zijn gekomen en je familieleden er in wezen ongemoeid zou laten, oogt enigszins merkwaardig indien jij werkelijk aan de groepering zou zijn ontsnapt, aangezien je eerder had verklaard dat de taliban in get verleden in jouw regio mensen die hen niet gehoorzaamden ongenadig zou hebben gedood en de groepering momenteel

de macht heeft overgenomen in het gehele land (CGVS, p. 19). Wederom vertonen je verklaringen een weinig aannemelijk karakter.

Er dient tevens te worden vastgesteld dat je in wezen niet geheel coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de zogenaamde moord op je paternale oom. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je oom zou zijn gedood terwijl hij de gronden water aan het geven was, hetgeen ook in het door jou aangebrachte document vanwege het voormalige Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt aangegeven (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5; zie document 3 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde je echter dat je oom zou zijn gedood aan een winkel vlakbij deze gronden (CGVS, p. 25-26), hetgeen toch een wezenlijk verschil inhoudt. Hiermee geconfronteerd, blijf je er in wezen bij dat de moord aan de winkel zou hebben plaatsgevonden nog voor je oom bij de gronden zou zijn geraakt. Dat je toch niet geheel consistente verklaringen weet af te leggen omtrent een dergelijk fundamenteel element in je asielrelaas, brengt je geloofwaardigheid verder aan het wankelen. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees voor vervolging die je hieruit puurt.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zussen en ooms en tantes allen nog in je geboorteregio in het district Shakar Dara in de provincie Kabul (CGVS, p. 12-13). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van je paternale oom en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en verdwenen op de manier waarop je het beschrijft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto van je taskara betreft, dient het CGVS te stellen dat hoewel het in deze slechts gaat om een foto, je identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Met betrekking tot de resterende documenten betreffende je paternale oom, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze documenten op geen enkele manier in staat zijn om de ongeloofwaardigheid van het profiel van je paternale oom en de zogenaamde problemen die zich zouden hebben voorgedaan, enigszins te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt hij een duidelijke beoordelingsfout op.

Voorafgaandelijk gaat verzoeker in op de draagwijdte van de (formele) motiveringsplicht en stelt hij voldoende te hebben aangetoond dat de commissaris-generaal de formele en materiële motiveringsplicht geschonden heeft.

In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat zijn relaas voldoet aan de voorwaarden om hem de vluchtelingenstatus te verlenen.

Verzoeker wenst vooreerst zijn jonge leeftijd te benadrukken. Hij wijst erop dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud minderjarig was en op het moment van de feiten niet meer dan veertien jaar was. Zijn jonge leeftijd vereist volgens hem “*bijzondere voorzichtigheid*” bij het onderzoek van zijn beschermingsverzoek in het algemeen en van zijn verklaringen in het bijzonder. Hij verwijst dienaangaande naar Europese en Belgische wetteksten, het Kinderrechtenverdrag, richtlijnen van het UNHCR en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing nalaat verzoekers jonge leeftijd te vermelden, noch de maatregelen die hadden moeten zijn genomen in dit verband en dat hij in gebreke is gebleven zijn jonge leeftijd in aanmerking te nemen om de inconsistenties te verklaren. Hij meent dat de commissaris-generaal “*conventionele verwachtingen voor volwassenen*” stelt tegenover een jonge meerderjarige, die nog minderjarig was op het moment van de feiten, “*in een fundamenteel andere situatie*”. Aangezien hij nog minderjarig was toen de problemen zich voordeden, zo betoogt verzoeker, is het heel normaal en logisch “*dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is*”.

Verzoeker betoogt verder dat de fundamentele vrijheden van kinderen en jonge personen in Afghanistan sterk beperkt zijn. Hij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de

Raad er reeds aan hebben herinnerd dat een “zo nauwgezet mogelijke” analyse vereist is zodra het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, met inbegrip van het belang van een kind, in het geding is. Verzoeker herinnert eraan dat het belang van het kind in verschillende internationale, Europese en nationale instrumenten tot regel verheven is. Bij een terugkeer naar Afghanistan zal hij verschillende fundamentele rechten beperkt zien, zo stelt verzoeker, die wijst op de strenge voorschriften van de taliban en de terugkeer van de zedenpolitie. Hij meent dat zijn opvoeding in gevaar is en zijn toegang tot onderwijs absoluut niet gewaarborgd is. Verzoeker vervolgt dat talrijke beperkingen die door de taliban zijn opgelegd, zoals het recht zich te kleden of kappen zoals men het wenst, het recht om naar muziek te luisteren en het recht om zich te scheren, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vallen. Verzoeker besluit dat hij, die nog minderjarig is, zou worden gedwongen afstand te doen van een hele reeks van zijn meest fundamentele rechten, te meer daar hij nog jong en kwetsbaar is.

Wat betreft zijn relaas haalt verzoeker aan dat hij alle relevante elementen ter ondersteuning van zijn verhaal voldoende gedetailleerd heeft uiteengezet en dat hieruit het bestaan van voldoende vrees voor vervolging blijkt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Meer specifiek betoogt hij dienaangaande als volgt:

“Uit het bestreden besluit blijkt dat de wederpartij verzoekers relaas onvoldoende geloofwaardig acht, aangezien hij onvoldoende informatie heeft over de bezetting van zijn oom, die door de Taliban is vermoord.

Deze redenering is overdreven, aangezien de wederpartij stelt dat verzoeker zeer gedetailleerd had moeten weten in welke eenheid zijn oom precies werkte, wat zijn salaris was, waar hij werkte of waar hij werd ingezet, wat zijn opleiding was voordat hij werd aangeworven, enz.

Al deze informatie is bijzonder nauwkeurig en het is nogal overdreven te verwachten dat een jonge minderjarige, die veertien jaar oud was ten tijde van de dood van zijn oom, de details kent.

Het is bijvoorbeeld zeer opmerkelijk dat de wederpartij verwacht dat verzoeker gegevens kan verstrekken over de opleiding van zijn oom, terwijl deze nog niet geboren was toen hij in het leger ging.

Deze verwachtingen waren dus onrechtmatig en hielden geen rekening met zijn leeftijd.

Afgezien van de leeftijd houden deze verwachtingen geen rekening met de Afghaanse context waarin dergelijke informatie gewoonlijk geheim wordt gehouden, met name voor een minderjarige, die gewoonlijk niet deelneemt aan discussies met ouderen.

Anderzijds moet worden opgemerkt dat de asielzoeker over bepaalde informatie beschikt, zoals die tijdens het persoonlijk onderhoud is gerapporteerd, die informatie is die een minderjarige geacht kan worden te kennen.

De antwoorden van verzoeker met betrekking tot het beroep van zijn oom zijn dus volledig coherent en kunnen als gegrond worden beschouwd.

In elk geval zijn ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming talrijke door de wederpartij genoemde documenten overgelegd om de militaire banden van verzoekers oom en zijn overlijden te bewijzen.

Het is werkelijk verbazingwekkend dat de wederpartij al deze documenten verwerpt, vooral gezien hun aantal, met het argument dat zij slechts een reeds coherente uiteenzetting kunnen bevestigen, maar niets veranderen aan een analyse die concludeert dat een dergelijke uiteenzetting inconsistent is.

Deze redenering kan weliswaar begrijpelijk zijn wanneer één enkel document waarvan de authenticiteit wordt betwijfeld, in overweging wordt genomen, maar het is veel moeilijker te begrijpen in hoeverre de wederpartij, zonder zich te verantwoorden over de kwaliteit van deze documenten, deze samen zonder meer kan verwerpen.

Dit is bijzonder problematisch en moet door uw Raad worden veroordeeld.

In elk geval, en gelet op het feit dat de kennis van verzoeker over het werk van zijn oom in overeenstemming is met zijn leeftijd en de Afghaanse context, moet volgens de redenering van de wederpartij worden geconcludeerd dat dit relaas door de genoemde documenten wordt bevestigd.

In elk geval kon het werk van verzoekers oom dus niet in twijfel worden getrokken.

Wat het overlijden van verzoekster betreft, was het door verzoekster gegeven relaas ook voldoende duidelijk en heeft de wederpartij tegenstrijdigheden gevonden waar die er niet waren.

Volgens de andere partij had hij in zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat zijn oom was vermoord toen hij door de familiewinkel liep, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat hij was vermoord terwijl hij de planten water gaf.

Het standpunt van de wederpartij was verrassend omdat het niet echt rekening hield met de feitelijke verklaringen van verzoeker.

Hij had heel precies uitgelegd dat zijn oom met zijn vader naar de boomgaard was gegaan om de planten water te geven en dat hij onderweg bij de winkel was gestopt om wat materiaal op te halen.

De twee antwoorden van verzoekster zijn derhalve volledig consistent en er is geen sprake van inconsistentie.

Uw Raad moet de argumenten van de andere partij op dit punt met klem verwerpen.

Wat verzoekers ontvoering en ontsnapping uit detentie door de Taliban betreft, is de wederpartij van mening dat ook dit niet geloofwaardig is.

Wat zijn ontvoering betreft, verwijt de wederpartij verzoeker vooral dat hij zijn moeder niet heeft ondervraagd over wat er is gebeurd nadat hij was flauwgevalen, met dien verstande dat een dergelijke ondervraging belangrijk is om de geloofwaardigheid van zijn beweringen aan te tonen.

Dit argument is merkwaardig, omdat het Monsieur dingen laat zeggen die hij zelf niet gezegd heeft.

De wederpartij ging ervan uit dat verzoeker zijn moeder geen vragen had gesteld, hoewel hij na een gesprek met haar had kunnen vertellen dat zijn moeder bij de ontvoering aanwezig was geweest, dat zij had geprobeerd zich daartegen te verzetten, maar dat dit niet mogelijk was geweest omdat zij een vrouw was die met verschillende Taliban werd geconfronteerd.

Verzoeker ziet niet in hoe hij zijn moeder meer vragen had moeten stellen over deze gebeurtenis.

De wederpartij heeft ook niet concreet uiteengezet welke aanvullende informatie zij had willen verkrijgen.

Wat zijn vlucht betreft, valt moeilijk te begrijpen in hoeverre de wederpartij kan concluderen dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn.

Het enige argument dat door deze laatsten lijkt te zijn aangevoerd is namelijk het gebrek aan professionalisme van de Taliban bij de beveiliging van hun cellen.

Het wekt dan ook verbazing dat de andere partij de Taliban als bijzonder professioneel beschouwt.

Als dit wijst op een bevooroordeeld analytisch standpunt, is het nergens op gebaseerd – geen specifieke documentatie - om te beweren dat de Taliban zo professioneel zijn.

Hoe dan ook, aangezien verzoeker zelf geen Taliban is, mag van hem niet worden verlangd dat hij de samenhang van het optreden van zijn folteraars verklaart, noch de wijze waarop zij werken en mensen vasthouden.

Het enige wat verzoeker kan verklaren zijn de omstandigheden van zijn detentie en zijn ontsnapping.

Wat dit betreft was verzoeker bijzonder duidelijk - de wederpartij heeft niet op tekortkomingen ter zake gewezen, aangezien verzoeker zichzelf nooit heeft tegengesproken.

Ten slotte weet verzoeker niet zeker in hoeverre de analyse van de wederpartij van de huidige huisvesting van zijn gezin in Afghanistan relevant is.

Dit kan de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de moord op zijn oom en zijn detentie immers niet in twijfel trekken.

In elk geval is verzoeker van mening dat de wijzigingen in de woonplaats van zijn gezin de algemene geloofwaardigheid van zijn verhaal vergroten, en niet andersom!

De wederpartij gaat echter uit van onjuiste veronderstellingen wanneer zij het verrassend vindt dat het gezin op klaarlichte dag tussen deze verschillende adressen is verhuisd.

Verzoeker had het alleen over reizen te voet, wat de wederpartij interpreteerde als reizen in het zicht.

Te voet naar een plaats gaan betekent niet dat men dat niet discreet kan doen.

In ieder geval toont de wederpartij het tegendeel niet aan.

Wat de bezoeken van verzoeksters moeder aan de voormalige gezinswoning betreft, is het ondanks de risico's volkomen begrijpelijk dat zij privé zaken gaat opzoeken.

Dat niet doen zou volkomen inconsequent zijn geweest.

Ook dit argument van de wederpartij moet dus met kracht worden verworpen."

Verzoeker benadrukt verder het belang van een onderzoek naar het risico op rekrutering, "afgezien van het al dan niet geloofwaardig zijn van verzoekers relaas". Ook al is hierop, in het kader van zijn asielprocedure, geen beroep gedaan, aangezien hij niet daadwerkelijk is geconfronteerd met een poging van de taliban om hem - vrijwillig of gedwongen - te rekruteren, toch moet de zaak van verzoeker luidens het verzoekschrift in het licht van dit risico worden geanalyseerd, aangezien in geval van terugkeer en gelet op zijn specifiek profiel het risico bestaat dat hij wordt gerekruteerd. Het is volgens verzoeker voorts duidelijk dat het risico op gedwongen rekrutering groter is voor jonge personen en kinderen dan voor volwassenen. Hij meent dat hij, die tot enkele maanden geleden minderjarig was en dus nog vrij jong is, onder een groot risico blijft om gerekruteerd te worden door de taliban. Bovendien versterkt de heel verontrustende humanitaire situatie nog het risico op gedwongen rekrutering, aldus verzoeker. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen individuele analyse van deze elementen uitgevoerd toen ze de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn streek van herkomst in overweging genomen heeft. Dit vormt een nieuw element op grond waarvan verzoeker meent internationale bescherming te moeten worden verleend.

Verzoeker meent voorts dat *in casu* vastgestelde “*kleine inconsistenties*” grotendeels kunnen worden gerechtvaardigd door zijn “*bijzonder jonge leeftijd*” ten tijde van de feiten, evenals ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud, zodat het logisch is om hem het voordeel van de twijfel te geven.

Verzoeker geeft vervolgens aan te vrezen dat hij als “*verwesterd*” kan worden beschouwd omdat hij al sinds september (lees: oktober) 2020 in België verblijft en Afghanistan nog vroeger heeft verlaten. Hij meent dit te hebben duidelijk gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij verwijst naar het rapport “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van NANSSEN van oktober 2021 en wijst erop dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie gaat hij in op de daden van vervolging waaraan verwesterde (of als dusdanig gepercipieerde) Afghanen kunnen worden blootgesteld bij terugkeer door toedoen van verschillende actoren. Hij betoogt verder dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen bij terugkeer een risico op vervolging lopen, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van ‘verwesterde’ Afghanen. Verzoeker verschaft verder een overzicht van rechtspraak van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van verwestering.

Hij vervolgt dat dezelfde redenering *in casu* dient te worden toegepast en zet in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden.

Verzoeker gaat naar school en leeft op zijn eigen adres – niet meer in een opvang centrum – wat aantoont dat Meneer meer en meer geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

In alle gevallen is de verzoeker jong, nog minderjarig, en op die jonge leeftijd bijzonder gevoelig voor de nieuwe culturele invloeden waarmee hij of zij wordt geconfronteerd.

De Belgische cultuur is dus veel sneller in hem ingebakken dan in eender welke andere volwassene.

Dit kan zeker worden gevraagd aan verzoeker op de zitting voor Uw Raad, aangezien geen vraag daarover werd gesteld door tegenpartij tijdens de persoonlijk onderhoud – wat verbazend en problematisch is, aangezien de advocaat van verzoeker het uitdrukkelijk had vermeld in zijn interventie op het einde van deze onderhoud.

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen).

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw, of subsidiair de bescherming te vernietigen op basis van het feit dat dit nooit werd door tegenpartij geanalyseerd in zijn beslissing.

Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog grotendeels minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten in het Koninkrijk, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een voogd, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen.

Daarbij zou het bijzonder gevaarlijk voor hem zijn om terug te keren naar Afghanistan, waar hij, zoals uit eerdere ontwikkelingen blijkt, waarschijnlijk het doelwit zal zijn van de Taliban vanwege zijn westers profiel.”

In een tweede onderdeel van zijn enig middel betoogt verzoeker in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Verzoeker gaat vooreerst in op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, waaruit hij afkomstig is, en die momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het

land. Hoewel dit natuurlijk te wijten is aan de Taliban, wordt deze problematische veiligheidssituatie nog versterkt door de gevaarlijke en dodelijke aanwezigheid van ISKP en van het Haqqani-netwerk en de aanwezigheid sinds enkele jaren van meer en meer criminaliteit en crimineel geweld in de provincie Kabul. Verzoeker hekelt verder dat in de bestreden beslissing op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de provincie Nangarhar (lees: Kabul) is gemaakt. Wat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, betoogt verzoeker, onder verwijzing naar het COI-rapport "*Afghanistan. Country focus*" van EASO van januari 2022, dat ondanks de vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban er nog veel geweldsincidenten plaatsgrijpen door toedoen van andere gewapende groepen en verwijst naar een nota van augustus 2021 van het UNHCR waarin werd opgeroepen om geen gedwongen repatriëringen uit te voeren, evenals naar het advies van het UNHCR van februari 2022 om geen negatieve beslissingen te nemen in beschermingsverzoeken van Afghanen. Verzoeker benadrukt het vermeende gebrek aan afdoende en betrouwbare landeninformatie over de situatie in Afghanistan, waarbij hij citeert uit voormeld rapport van EASO van januari 2022 evenals uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Het commissariaat-generaal dient ofwel zijn standpunt te herzien ofwel een "*Fact Finding Mission*" te organiseren, zo stelt verzoeker. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn standpunt inzake de gebrekkige landeninformatie nog naar de Nansen Note 2 - 22 "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*" van 23 juni 2022. Hij treedt de beoordeling van Nansen bij dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA.

Verzoeker geeft tot slot aan dat hij ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vreest omwille van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Hij stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Verzoeker gaat, onder verwijzing naar diverse bronnen, in op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarvoor hij de huidige *de-facto* autoriteiten rechtstreeks verantwoordelijk acht. Hij betoogt dat de nieuwe Afghaanse regering weigert om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, ten gevolge waarvan humanitaire hulp uitblijft en sancties worden getroffen, en dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Volgens verzoeker is de dramatische humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. Hij besluit dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend veroorzaakt wordt door de gedragingen van de nieuwe *de-facto* regering als actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en verwijst in dit verband andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, evenals naar voormelde Nansen Note 2-22 van 23 juni 2022. Hij is van mening dat zelfs indien de precaire situatie in Afghanistan niet zou ressorteren onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een onderzoek naar een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zich opdringt.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie waarvan hij consulteerbare weblinks toevoegt, geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED> per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;

- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 21 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad nog een aanvullende nota over, waarin erop wordt gewezen dat, bij beslissing van de Dienst Voogdij van 10 juli 2023, de voogdij op 28 maart 2023 beëindigd werd omdat verzoeker sinds 28 november 2022 verdwenen is. De betreffende beslissing van de Dienst Voogdij wordt hierbij gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt bovendien opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om

internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.5. In de mate dat verzoeker in de ontwikkeling van zijn middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een uitvoerige uiteenzetting verschaft omtrent diverse internationale, Europese en Belgische rechtsnormen die het hoger belang van het kind waarborgen, wijst de Raad erop dat verzoeker thans meerderjarig is. Verzoeker kan zich dan ook niet op deze bepalingen beroepen – die zich specifiek richten tot minderjarigen – en stellen dat deze zouden worden geschonden bij een terugkeer, als meerderjarige, naar Afghanistan.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.8. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt op dat verzoeker op 10 oktober 2023 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, *i.e.* op 31 augustus 2022, was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als toenmalige niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker reeds zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat en toenmalige voogd waren aanwezig.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de voogdij door de Dienst Voogdij werd beëindigd op 28 maart 2023 omdat verzoeker sinds 28 november 2022 verdwenen is.

2.3.9. Landeninformatie

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees door de taliban te worden gestraft of gedood, nadat de groepering hem eerder al reeds zou hebben vastgehouden ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten van zijn paternale oom voor de voormalige Afgaanse overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing worden verzoekers verklaringen gekenmerkt door verscheidene markante merkwaardigheden, alsook weet hij geheel niet aannemelijk te maken dat zijn paternale oom ooit voor het voormalige Afgaanse leger actief zou zijn geweest, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan het door hem opgeworpen asielrelaas en de vrees die hij hieruit puurt. Zo (i) kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen omtrent de beweerdde werkactiviteiten van zijn paternale oom voor de voormalige Afgaanse overheid. Verzoeker (a) kan ten eerste maar zeer weinig informatie geven over de concrete werkzaamheden van zijn paternale oom, verder (b) weten de door hem voorgelegde documenten in verband hiermee niet te overtuigen en mag het (c) verbazen dat verzoeker de rang van zijn oom niet kon weergeven tijdens het persoonlijk onderhoud terwijl deze wel vermeld staat in een door hem voorgelegd en door hem gelezen document. Gezien het profiel van verzoekers paternale oom reeds ongeloofwaardig wordt bevonden, kunnen de problemen met de taliban op grond hiervan en waardoor verzoeker zijn land van herkomst diende te verlaten evenmin overtuigen. Bovendien (ii) worden verzoekers verklaringen omtrent de voorgehouden concrete problemen en de directe vluchtaanleiding tevens gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor de geloofwaardigheid van het naar voren geschoven asielrelaas verder onder druk komt te staan. Zo mag het (a) verbazen dat de ontvangen dreigbrieven van de taliban door zijn gezin en zijn paternale oom niet serieus werden genomen. Verder (b) is het merkwaardig dat verzoeker in wezen nooit meer aan zijn familieleden zou hebben gevraagd wat er zich nu precies heeft voorgedaan op het moment dat hij, bewusteloos, door de taliban ontvoerd zou zijn geweest, te meer zijn moeder wel alles zou hebben meegemaakt en alles zag gebeuren. Daarenboven (c) kan verzoekers vermeende ontsnapping, nadat hij dagenlang door de taliban zou zijn vastgehouden, moeilijk als geloofwaardig worden bestempeld.

Daarnaast (d) roept de huidige verblijfssituatie waarin zijn gezinsleden in Afghanistan zich zouden bevinden vraagtekens op. Tevens (e) wordt vastgesteld dat verzoeker in wezen niet geheel coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de vermeende moord op zijn paternale oom. Tot slot (iii) kan verzoeker in Afghanistan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk en kan, gelet op het voorgaande, niet zomaar worden aangenomen dat zijn vader zou zijn vervolgd en verdwenen zijn op de door verzoeker beschreven manier. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) zijn dan weer niet bij machte om een ander licht op bovenstaande appreciatie te werpen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft zoals hierna zal blijken.

2.3.10.2. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker geen aannemelijke elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing door te wijzen op zijn jeugdig profiel, het aanhalen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

2.3.10.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er niet in slaagt de werkactiviteiten van zijn paternale oom voor de voormalige Afghaanse overheid aannemelijk te maken.

2.3.10.3.1. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege in eerste instantie als volgt overwogen:

“Om te beginnen dienen ernstige twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel van je paternale oom, namelijk dat hij ooit voor de voormalige Afghaanse overheid zou hebben gewerkt. Je slaagt er immers geheel niet in om deze vermeende werkactiviteiten of enige affiliatie wat je familie betreft met de vroege Afghaanse overheid enigszins aannemelijk te maken. Er dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat je erg weinig informatie weet weer te geven in dit verband. Zo kan je eigenlijk alreeds niet vertellen voor welke overheidsdienst of welke tak van de ANSF (Afghan National Security Forces) je paternale oom dan net zou hebben gewerkt, je geraakt in wezen niet verder dan de bewering dat hij voor een speciale unit in Ghazni werkzaam zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd om meer toelichting te geven bij deze zogenaamde speciale unit, kan je evenmin enige verduidelijking bieden. Er dient hierbij te worden vastgesteld dat je in wezen zelfs niet kan zeggen of je paternale oom – die steeds bij jou in je huis in Saidkhel zou hebben ingewoond en er zijn verloven doorbracht (CGVS, p. 21) – dan wel voor het leger, dan wel voor de politie zou hebben gewerkt. Je weet tevens niet of je oom ooit nog andere jobs heeft uitgeoefend of hoeveel zijn salaris net zou hebben bedragen (CGVS, p. 22). Op de vraag of je oom ooit enige training heeft moeten volgen, kan je slechts antwoorden dat hij op school zou hebben gestudeerd. Daarbij kan je niet zeggen of je oom ooit nog op andere plaatsen in Afghanistan actief zou zijn geweest, wat dan net zijn concrete taken zouden zijn geweest bij deze special unit en kan je evenmin weergeven wat je ooms rang zou zijn geweest (CGVS, p. 22, p. 24). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je oom, zeker omdat het werk van je oom in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je zogenaamde problemen en je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 13). Er kunnen bovendien toch enige vragen gesteld worden bij het zogenaamde gegeven dat je ook na je aankomst in België nooit verdere interesse zou hebben getoond in je ooms werkactiviteiten. Je oom langs vaderszijde zou immers omwille van zijn job om het leven zijn gebracht en jij zou omwille van de hieruit voortvloeiende zogenaamde problemen door je familie weggestuurd zijn uit Afghanistan, naar Europa zijn gereisd en in België asiel hebben aangevraagd. Vanuit deze optiek doet het enigszins eigenaardig aan dat je, nadat je op de hoogte zou zijn gebracht dat je oom voor een speciale unit in Ghazni actief zou zijn geweest, nooit enige verdere informatie hebt trachten te bekomen en eigenlijk nooit enige verdere interesse hebt getoond om hierover meer te weten te komen (CGVS, p. 23). Dat je gedurende al die tijd nooit enige verdere belangstelling zou hebben getoond in wat in wezen je eigen asielmotieven zijn, komt enigszins vreemd over.”

Dit motief is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker werpt op dat de redenering van de verwerende partij overdreven is, dat de verwachtingen onrechtmatig waren en dat geen rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd en werpt verder op dat de verwerende partij evenmin rekening houdt met de specifieke context.

Waar hij aanvoert dat in de Afghaanse cultuur dergelijke informatie gewoonlijk geheim wordt gehouden, met name voor een minderjarige, die gewoonlijk niet deelneemt aan discussies met ouderen, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd door verzoeker.

Verzoekers paternale oom kwam volgens verzoekers verklaringen telkens als hij verlof had terug naar het huis van verzoeker waar hij tevens inwoonde en zag verzoeker dus geregeld. Waar verzoeker kan worden bijgetreden dat hij nog jong was toen zijn paternale oom voor de Afghaanse overheid zou hebben gewerkt, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker wel erg weinig tot geen informatie kan geven over het werk van zijn paternale oom, zoals hierboven genoegzaam is gebleken. De Raad is van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asielrelaas, alsook deel uitmaakten van diens persoonlijke leefwereld. Dit temeer nu blijkt dat verzoeker veertien jaar oud was ten tijde van de beweemde vervolgingsfeiten en zijn beweemde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheid had bereikt. Overigens had verzoeker stevast de opportuniteit om informatie in te winnen bij zijn familieleden, zijnde minstens zijn maternale oom en zijn moeder waar hij tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in regelmatig contact mee stond en die van de beweemde werkzaamheden van zijn paternale oom op de hoogte waren, niet in het minst daar verzoekers maternale oom hem documenten in dit verband bezorgde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 15). Dat verzoeker te jong was bij zijn vertrek om informatie te vergaren, kan dan ook niet worden aanvaard daar hij als zestienjarige in België toch al in staat zou moeten zijn geweest om hier werk van te maken, temeer daar de werkzaamheden van zijn paternale oom van centraal belang zijn voor zijn asielrelaas. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Er mag worden verwacht dat verzoeker, ongeacht zijn jeugdige leeftijd, zou trachten meer informatie te bekomen, teneinde het risico in zijn hoofde beter in te schatten.

Waar hij aanvoert dat van hem te gedetailleerde informatie wordt verwacht, merkt de Raad op dat verzoeker allereerst niet in staat was te vertellen voor welke overheidsdienst of welke tak van de ANSF zijn paternale oom zou hebben gewerkt en dat hij in wezen niet verder raakt dan de bewering dat hij voor een speciale unit in Ghazni werkzaam zou zijn geweest. Verder kon hij evenmin zeggen of zijn oom voor het leger, dan wel voor de politie zou hebben gewerkt, wat zijn rang en concrete taken waren en of hij ooit andere jobs heeft gehad, hetgeen toch wel danig essentiële en allerminst gedetailleerde informatie betreft. Dat hij niet weet wat zijn salaris was en welke opleiding zijn oom genoot, valt inderdaad nog te begrijpen, maar uit het geheel van bovenstaande motivering blijkt dat van verzoeker over het algemeen geen overdreven kennis werd verwacht en dat, hoewel inderdaad niet kan worden verlangd dat een jong persoon alles tot in de kleinste details kan weergeven, er toch redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij machte zou zijn om meer concrete informatie te geven over de concrete werkactiviteiten van zijn paternale oom, zeker omdat dit werk rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot de voorgehouden persoonlijke problemen en zijn vertrek en hij ook, zo weze herhaald, na aankomst in België nog in regelmatig contact staat met zijn familieleden in Afghanistan en aldus de mogelijkheid heeft meer informatie te weten te komen, *quod certe non in casu*. De verwachtingen waren aldus, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet onrechtmatig.

2.3.10.3.2. Verzoeker legde tijdens de administratieve procedure meerdere documenten neer ter ondersteuning van zijn verklaringen over zijn paternale oom. Zo legde hij een foto van diens taskara, een foto van een overlijdensakte, een foto van een brief vanwege het ministerie van binnenlandse zaken dat het overlijden van zijn oom bevestigt en meerdere foto's neer waarop zijn oom te zien zou zijn (administratief dossier, map documenten, stukken 1-5).

De Raad merkt op dat slechts telkens foto's van stukken neerliggen, en geen authentieke documenten. Dergelijke foto's kunnen door eender wie zijn opgesteld, waardoor de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan en waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. De Raad merkt in dit verband nog

op dat dergelijke foto's niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Er wordt verder aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde foto's van de Afghaanse taskara, van de overlijdensakte en van de brief vanwege het ministerie van binnenlandse zaken, kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht, te meer, zo weze herhaald, het slechts foto's betreffen. Wat de foto's betreft waarop zijn oom te zien zou zijn, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat de man die hij bestempelt als zijn paternale oom en die in de foto's alsook de andere documenten wordt opgevoerd, werkelijk zijn paternale oom is.

In het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling slagen de door verzoeker neergelegde documenten er om bovenstaande redenen niet in de beweerde werkzaamheden van zijn paternale oom aannemelijk te maken.

2.3.10.3.3. Daar komt nog bij dat in de foto van de brief van het ministerie van binnenlandse zaken de rang wordt vermeld van de oom, zijnde sergeant, zodat het verder bevreemdend voorkomt dat verzoeker er niet in slaagde tijdens zijn persoonlijk onderhoud die rang op te geven, te meer hij aangaf dat hij in staat is te lezen in het Dari en Pashtou en aangaf de documenten te hebben gelezen. Dit motief wordt in de bestreden beslissing op pertinente en draagkrachtige wijze uiteengezet en onderbouwd. Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer op dit punt in het verzoekschrift blijft dit motief onverminderd overeind, wordt dit door de Raad gehandhaafd en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10.4. Doordat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn paternale oom voor de voormalige Afghaanse overheid, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde concrete problemen en vluchtmotieven, die hieruit zouden voortvloeien. Daar komt nog bij dat omwille van meerdere merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden de geloofwaardigheid van het ten berde gebrachte asielaanvraag nog verder onder druk komt te staan.

2.3.10.4.1. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker allereerst geen verweer voert tegen volgend motief van de bestreden beslissing:

“De door jou geschetste gang van zaken kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd en weet niet te overtuigen. Zo mag het toch om te beginnen toch enige verbazing heten dat de dreigbrieven die jouw gezin vanwege de taliban zou hebben ontvangen, geheel niet serieus werden genomen (CGVS, p. 16, p. 25). Dat dergelijke dreigbrieven, die je bovendien niet kan voorleggen, in de Afghaanse context die gekenmerkt werd door een langdurig conflict met de taliban die altijd een sterke aanwezigheid heeft gekend in het land, bij een gezin waarvan iemand voor de Afghaanse overheid zou hebben gestreden slechts zouden hebben geleid tot een dergelijk laconieke reactie, doet dan ook enigermate de wenkbrauwen fronsen. Bovendien oogt het enigszins merkwaardig dat ook je paternale oom dermate onverschillig zou hebben gereageerd wat betreft de vermeende bedreigingen aan zijn adres. Indien je oom langs vaderszijde werkelijk al lange tijd actief zou zijn geweest bij een speciale unit voor de Afghaanse overheid, kan moeilijk worden gevolgd dat hij de aanwezigheid van de taliban en bijhorende dreigementen in die mate zou onderschatten. Dient hierbij te worden opgemerkt dat het ietwat verbaast dat je aanvankelijk, wanneer het je rechtstreeks wordt gevraagd, nog beweert dat je niet weet of je oom wel zou zijn ingelicht geweest over het toekomen van de zogenaamde dreigbrieven, om later dan weer te vertellen dat jouw familie je oom wel degelijk over de vermeende dreigementen zou hebben verteld toen hij zich naar de druiventuin wilde begeven (CGVS, p. 25).”

Dit motief is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. De Raad eigent het zich, bij gebrek aan dienstig verweer, bijgevolg toe.

2.3.10.4.2. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Ook de zogenaamd huidige verblijfssituatie waarin je gezinsleden in Afghanistan zich momenteel zouden bevinden, roept enige vraagtekens op. Je geeft te kennen dat je moeder, je broers en je zussen sinds jouw vertrek uit Afghanistan afwisselend zowel bij je maternale oom als bij je maternale tante wonen (CGVS, p. 7, p. 11). Daarbij weet je echter niet hoe lang of gedurende welke periodes je familieleden dan op welke plek wonen, deze verhuizingen zou je nooit met hen hebben besproken. Je voegt toe dat je moeder, je broers en je zussen niet meer in het huis in Saidkhel zouden wonen omdat de taliban hen telkens lastigviel als ze ernaartoe gingen, de taliban zou haar er bovendien ook fysiek hebben mishandeld (CGVS, p. 19). Men kan zich vooreerst alreeds de vraag stellen met welke reden je moeder dan alsnog klaarblijkelijk meermaals zou terugkeren naar het huis in Saidkhel, als ze er telkens op een negatieve manier te maken zou krijgen met de taliban. Het kadert niet bepaald in een logisch geheel dat je moeder zich dan nog naar je huis in je geboortedorp zou begeven indien ze er werkelijk belaagd zou worden door de taliban nadat haar familieleden alreeds door de groepering in het vizier zouden zijn genomen. Ook het zogenaamde feit dat je moeder, broers en zussen geregeld zouden wisselen van woonplaats en zich te voet zouden voortbewegen tussen je maternale oom enerzijds en je maternale tante anderzijds, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat je familieleden zich om de zoveel tijd alsnog te voet in de openheid zouden begeven, zich dus uiterst kwetsbaar zouden opstellen daar de taliban de controle uitoefent over het Afghaanse grondgebied en op deze manier daarenboven aldus makkelijk hun beide verblijfplaatsen zouden weggeven, kan moeilijk overtuigen. Dit klemmt des te meer daar je tevens beweert dat de taliban nooit meer naar het huis van je tante of je oom zou zijn gekomen (CGVS, p. 20, p. 31). Ook dit zogenaamde gegeven, dat de taliban nooit meer naar de huizen van de familieleden zou zijn gekomen en je familieleden er in wezen ongemoeid zou laten, oogt enigszins merkwaardig indien jij werkelijk aan de groepering zou zijn ontsnapt, aangezien je eerder had verklaard dat de taliban in het verleden in jouw regio mensen die hen niet gehoorzaamden ongenadig zou hebben gedood en de groepering momenteel de macht heeft overgenomen in het gehele land (CGVS, p. 19). Wederom vertonen je verklaringen een weinig aannemelijk karakter.”

Ook dit motief acht de Raad pertinent en het komt, gezien in het geheel van de pertinente overwegingen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas allerminst ten goede. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het opwerpen van enkele niet overtuigende, *post factum*, vergoelijkningen waarmee hij er evenwel niet in slaagt het geheel van de vaststellingen die leiden tot dit motief te ontkrachten.

2.3.10.4.3. De Raad treft verder de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden als volgt considereert:

“Eveneens merkwaardig is het vermeende gegeven dat je in wezen nooit meer aan je familieleden zou hebben gevraagd wat er zich nu net zou hebben voorgedaan op het moment dat jij door de taliban ontvoerd zou zijn geweest (CGVS, p. 26). Volgens jouw verklaringen zou je die bewuste avond het bewustzijn hebben verloren en pas zijn wakker geworden toen je je alreeds in Maidan Wardak bij de taliban zou hebben bevonden, waardoor je je niet kan herinneren op welke manier je zou zijn meegenomen. Je moeder zou echter wel alles hebben meegemaakt en wel alles hebben zien gebeuren. Dat jij dan vervolgens nooit meer aan je moeder zou hebben gevraagd hoe desbetreffende gebeurtenis net zou zijn verlopen, doet eigenaardig en in wezen weinig doorleefd aan. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je zelf alreeds deze ontbrekende elementen voor jezelf zou uitgeklaard willen zien indien je werkelijk een dermate intense gebeurtenis zou zijn overkomen, dan wel dat je in het kader van je asielaanvraag meer informatie zou hebben willen te weten komen. Wederom slaag je er moeilijk in te overtuigen.

Daarenboven kan ook je vermeende ontsnapping, nadat je dagenlang door de taliban zou zijn vastgehouden, moeilijk als geloofwaardig worden bestempeld. Dat je ongemerkt aan verscheidene gewapende talibanstrijders zou zijn kunnen ontsnappen, slechts gescheiden door een gordijn, is alreeds opmerkelijk te noemen. Voor je ontsnapping zou je bovendien nog stenen hebben moeten verleggen om een gat vrij te maken, waardoor het des te frappanter is dat een gewapende groep talibs niets van jouw ontsnappingspoging zou hebben gemerkt (CGVS, p. 27, p. 29). Dat deze gewapende talibanstrijders jou, een ongewapende tienerjongen, vlak na deze zogenaamde ontsnapping daarbij niet zouden hebben kunnen terugvinden terwijl zij duidelijk de overhand zouden hebben gehad in desbetreffende situatie is tevens twijfelachtig te noemen.”

Wat de gebrekkige informatie omtrent de ontvoering betreft, hekelt verzoeker dat ervan uitgegaan wordt dat hij zijn moeder hierover geen vragen meer zou hebben gesteld. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers moeder, indien zij wel degelijk over die bewuste inval door de taliban zou hebben verteld, hem tot op heden niet meer informatie zou hebben verstrekt over hoe hij toen precies werd meegenomen. Verzoeker werpt voorts op dat ook niet concreet werd uiteengezet welke informatie wenselijk was. De Raad bemerkt dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoeker, dat hem bepaalde vragen niet gesteld werden, niet dienstig. Overigens licht verzoeker niet toe met welk nut de *protection officer* hem had moeten duiden welke aanvullende informatie dan wel wenselijk was, noch welke bijkomende informatie hij dan had kunnen geven die zijn toch wel manifeste onwetendheid over een dermate intense gebeurtenis had kunnen ontkrachten.

In verband met zijn ontsnapping uit de handen van de taliban wordt volgens verzoeker uitgegaan van het bevooroordeeld analytisch standpunt dat de taliban danig professioneel zijn en verder mag van hem niet worden verwacht dat hij de samenhang van het optreden van zijn folteraars verklaart, noch de wijze waarop zij werken en mensen vasthouden. Waar verzoeker in wezen aanvoert dat hij voor de handelingen van zijn belagers geen verklaring kan bieden, dient erop te worden gewezen dat, indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, verzoeker echter redelijkerwijze wel *in concreto* dient uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht, waartoe hij *in casu* in gebreke blijft, zoals blijkt uit het voorgaande. Dat hij ongemerkt kon ontsnappen en als ongewapende tienerjongen niet terug gevonden kon worden, komt in de door verzoeker geschetste context weinig aannemelijk voor. Dat hij in verband met zijn detentie en ontsnapping consistent was, doet dan weer geen afbreuk aan de onaannemelijkheid van de ontsnapping. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

2.3.10.4.4. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht gewezen op volgende tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over de plaats waar zijn paternale oom vermoord zou zijn. Dit was terdege als volgt onderbouwd:

“Er dient tevens te worden vastgesteld dat je in wezen niet geheel coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de zogenaamde moord op je paternale oom. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je oom zou zijn gedood terwijl hij de gronden water aan het geven was, hetgeen ook in het door jou aangebrachte document vanwege het voormalige Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt aangegeven (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5; zie document 3 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde je echter dat je oom zou zijn gedood aan een winkel vlakbij deze gronden (CGVS, p. 25-26), hetgeen toch een wezenlijk verschil inhoudt. Hiermee geconfronteerd, blijf je er in wezen bij dat de moord aan de winkel zou hebben plaatsgevonden nog voor je oom bij de gronden zou zijn geraakt. Dat je toch niet geheel consistente verklaringen weet af te leggen omtrent een dergelijk fundamenteel element in je asielrelaas, brengt je geloofwaardigheid verder aan het wankelen. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees voor vervolging die je hieruit puurt.”

Verzoeker komt in zijn betoog in het verzoekschrift in wezen niet verder dan geven van een *post factum* vergoelijking waarmee hij er niet in slaagt de tegenstrijdigheid die steun vindt in het administratief dossier te verklaren, laat staan weerleggen.

2.3.10.5. Aldus blijft verzoeker in gebreke de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing middels valabele en afdoende argumenten te ontkrachten of te weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden in zoverre hij meent dat zijn jonge leeftijd, zowel op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud als ten tijde van de feiten, de gedane vaststellingen kan verklaren of verschonen. Vooreerst betwist verzoeker niet dat hij bijna zeventien jaar was toen hij bij het commissariaat-generaal gehoord werd, waardoor mag worden verondersteld dat hij reeds tot de jaren des onderscheid was gekomen en bij machte mocht worden geacht om op een normale manier zijn vluchtrelaas uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden. Er kan dan ook niet worden ingezien – verzoeker licht dit overigens ook niet toe – welke maatregelen hadden moeten worden

genomen omwille van zijn jeugdige leeftijd. Het gegeven dat verzoeker niet meer dan veertien jaar oud was op het moment van de voorgehouden feiten duidt er evenmin op dat hij dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of dat van hem hierover geen volledige en coherente verklaringen mogen worden verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat zijn jonge leeftijd op het moment van de voorgehouden feiten zijn herinneringen heeft vervormd of vervaagd derwijze dat dit zijn gebrekkige verklaringen zou kunnen verklaren. De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud middels zowel open als gesloten vragen gepeild werd naar verzoekers kennis van de aangevoerde feiten en dat dienaangaande geen onevenredige verwachtingen werden gesteld, mede in rekening genomen dat ook van een jeugdige verzoeker om internationale bescherming voldoende concrete, samenhangende en aannemelijke verklaringen mogen worden verwacht over de feiten waarop hij zijn beschermingsverzoek baseert.

2.3.10.6. De Raad ziet voorts niet in waarom “*afgezien van het al dan niet geloofwaardig zijn van verzoekers relaas*” een bijkomend onderzoek naar een toekomstig rekruteringsrisico in hoofde van verzoeker zou moeten worden gevoerd. Gelet op de bovenstaande elementen treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging van verzoeker door de taliban, omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn paternale oom. In het licht hiervan ziet de Raad niet in waarom een bijkomend onderzoek naar een rekruteringsrisico zou moeten worden gevoerd. Verzoeker brengt algemene informatie aan – die bovendien grotendeels dateert van enkele jaren geleden – waaruit blijkt dat rekrutering van jongeren en kinderen door de taliban kan voorkomen. Met deze algemene informatie toont verzoeker – die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk werd geconfronteerd met een rekruteringspoging – evenwel niet in zijn hoofde een persoonlijke vervolgingsvrees aan. Het enkele gegeven dat rekrutering van jongeren in Afghanistan voorkomt, maakt nog niet dat verzoeker, thans overigens meerderjarig, hiervoor *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging loopt.

2.3.10.7. De voorgelegde documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel van de bevindingen voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.8. In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van zijn vermeende (gepercipieerde) verwestering als gevolg van zijn verblijf in het Westen, wijst de Raad op het volgende.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze

levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar zijn verblijf in het Westen, waarbij deze loutere verwijzing de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

De Raad dient op te merken dat verzoeker niet verder komt dan het verwijzen naar het gegeven dat hij intussen enige tijd in België verblijft. Hij stelt dat hij zich westers kleedt, dat hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Verder stelt hij dat hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en waarden. Deze uiteenzetting mist evenwel elke persoonlijke invulling. Waar verzoeker erop wijst dat hij naar school gaat en op een eigen adres woont, stipt de Raad aan dat verzoeker volgens de informatie van de verwerende partij verdwenen is zodat niet met zekerheid kan worden gesteld of hij nog naar school gaat en op een eigen adres woont. Wat er ook van zij, door louter naar school te gaan en op een eigen adres te wonen blijkt geenszins dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020 is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker als minderjarige Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds oktober 2020 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft tot zijn veertien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven, waarbij hij – naast het naar school en naar de madrassa gaan – tevens hielp in de druiventuinen van zijn familie. Aldus kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij, zo weze herhaald, in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, waarmee hij vanuit België contact houdt zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad leidt niet tot een andere vaststelling. Losstaand van het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan de grondslag van deze arresten lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 815 van 31 maart 2022. Verzoeker acht de feiten die aan de grondslag lagen van dit arrest vergelijkbaar aan de zijne, doch hij gaat eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak werd onderzocht.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoeker nog in algemene zin betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gedwongen afstand te doen van een hele reeks fundamentele rechten, temeer daar hij nog jong is en kwetsbaar, en dat talrijke regels en beperkingen die door de taliban worden opgelegd een aantasting vormen van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer persoonlijk en op gerichte wijze zal worden onderworpen aan regels en beperkingen die dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.3.10.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.11.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.11.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen,

zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar wordt gesteld dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij de weigering van de taliban om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.11.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met de aanwezigheid van ISKP en het Haqqani-netwerk werd in het licht van voorgaande analyse rekening gehouden. Verzoeker brengt ook geen concrete persoonlijke omstandigheden aan die zouden leiden tot het verhogen van het risico in zijn hoofde.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de NANSSEN nota van juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies de verwerende partij *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.15. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS